

Sygn. akt II PK 242/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa S. P.
przeciwko P. S.A. w Ż.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 września 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 6 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 6 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Pa [...] Sąd Okręgowy w Z. w sprawie z powództwa S. P. przeciwko P. S.A. w Ż. o przywrócenie do pracy, oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z 21 grudnia 2016 r., sygn. akt IV P [...], którym Sąd ten oddalił powództwo.

W sprawie ustalono, że S. P. był zatrudniony w „P.” S.A. w Ż. od 20 kwietnia 2006 r. na podstawie kolejnych umów o pracę, ostatniej z 12 lipca 2006 r. zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku kierowca samochodu ciężarowego - operator koparko-ładowarki. Pełnił również

funkcję przewodniczącego komisji zakładowej NSZZ „[...]” funkcjonującej w pozwanej spółce.

W dniu 11 marca 2016 r. powód stawiał się w pracy o godz. 6:04. Miał tego dnia wykonywać pracę kierowcy. Pracodawca około godz. 7:00 zarządził badanie pracowników na zawartość alkoholu w organizmie. Badanie urządzeniem pracodawcy wykazało u powoda o godz. 7:11 - 0,24 promila alkoholu we krwi. W związku z powyższym powód został przewieziony na Komendę Powiatową Policji w Ż., gdzie badanie przeprowadzone przez funkcjonariuszy Policji wykazało u powoda 0,21 promila alkoholu w organizmie o godz. 7:33 i 0,18 promila o godz. 7:36.

W dniu 14 marca 2016 r. pozwana zwróciła się do reprezentującej powoda organizacji związkowej z informacją o zamiarze rozwiązania z powodem umowy o pracę. W dniu 16 marca 2016 r. reprezentująca powoda organizacja związkowa poinformowała pozwaną, że „(...) nie zgadzają się z decyzją pracodawcy”.

W dniu 17 marca 2016 r. powód otrzymał oświadczenie pozwanej o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jako przyczynę pozwana wskazała w oświadczeniu ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych polegające na tym, iż w dniu 11 marca 2016 r. przeprowadzone u powoda badania stanu trzeźwości wykazały 0,24 promila, a następnie 0,21 promila alkoholu w organizmie. Wskazała, że podstawę prawną decyzji stanowi art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy.

Dokładność pomiaru alkomatu L., użytego przez pozwaną do przebadania powoda w dniu 11 marca 2016 r., wynosi +/- 0,01 ‰ (setne części). Błąd pomiarowy alkomatu, którym przebadano powoda w dniu 11 marca 2016 r. na Komendzie Policji, w zakresie stężeń 0,05 mg/l + 0,40 mg/l jest mniejszy od $\pm 0,02$ mg/l.

Oba urządzenia były sprawne i przystosowane do użytku w dniu 11 marca 2016 r. Posiadały niezbędną dokumentację techniczną.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji wyrokiem z 21 grudnia 2016 r., sygn. akt IV P [...] oddalił powództwo, stwierdzając, że przyczyna rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia była prawdziwa, natomiast powoływanie się przez powoda na ochronę związkową stanowi

nadużycie prawa podmiotowego. Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył apelacją powód, zarzucając mu naruszenie art. 52 § 1 i § 3 k.p.; art. 8 k.p.; art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1881); art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 487 ze zm.); § 3-4 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 11 grudnia 2015 r. w sprawie badań na zawartość alkoholu w organizmie; art. 233 § 1 k.p.c.; art. 232 w zw. z art. 217 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd drugiej instancji w wyniku rozpoznania apelacji powoda stwierdził, że jest ona nieuzasadniona. Sąd odwoławczy w większości podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy wskazał, że rozwiązanie stosunku pracy z powodem na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. było w pełni uzasadnione i nie nastąpiło w sposób niezgodny z prawem. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie świadczył o tym, że zaszły okoliczności wskazane w oświadczeniu pracodawcy z dnia 17 marca 2016 r. jako przyczyna zwolnienia oraz że okoliczności te stanowią ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych powoda.

Sąd odwoławczy nie dostrzegł błędów Sądu pierwszej instancji przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, przekroczenia zasad swobodnej oceny dowodów wyartykułowanej w art. 233 § 1 k.p.c. ani naruszenia innych przepisów prawa procesowego. W prawidłowo ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy dokonał właściwej subsumpcji i wykładni przepisów prawa materialnego.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, prawidłowo ustalono w postępowaniu pierwszoinstancyjnym obecność alkoholu w organizmie powoda w dniu 11 marca 2016 r. Badanie wykonane przez pracodawcę w dniu 11 marca 2016 r. wykazało 0,24 ‰ alkoholu o godz. 07:11, co zatwierdzono w notatce służbowej z dnia 11 marca 2016 r. Powód przyznał w swoich zeznaniach, że po badaniu w zakładzie pracy „wyszło 0,20-coś”, a za drugim razem „prawie 0,30”. Wydruki wyników badań przeprowadzonych następnie z udziałem funkcjonariuszy Policji nie pozostawiają wątpliwości: w dniu 11 marca 2016 r. powód miał w organizmie 0,21 ‰ alkoholu o godz. 07:33 i 0,18 ‰ o godz. 07:36. Protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, gdzie podano dwa ostatnie

wyniki, został podpisany przez powoda bez uwag. Świadkowie B. A., B. S. i prezes zarządu pozwanej D. N. zgodnie opisały przebieg kontroli u pracodawcy, a zeznania te znajdują potwierdzenie w notatce służbowej. Natomiast zeznania świadków B. S., M. Ż. i M. K. potwierdzały przebieg badania na Komendzie wynikający z dokumentacji - w szczególności protokołu z dnia 11 marca 2017 r. Nie tylko z zeznań pracowników pozwanej i funkcjonariuszy Policji, ale też z dokumentacji urzędów użytych w miejscu pracy i na Komendzie wynika, że urządzenia były sprawne i przygotowane do działania. Wynik badań urządzeniami elektronicznymi jest w pełni wiarygodny, uwzględniając błąd pomiarowy sprecyzowany w dokumentacji danego urządzenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy omówił w dostateczny sposób wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy dowody. Wyjaśnił, w jakim zakresie nie dał wiary twierdzeniom powoda i dlaczego, wskazując na ich niezgodność z pozostałym materiałem dowodowym - wynikami badań załączonymi do akt sprawy, obrazującymi poziom alkoholu w organizmie powoda na poziomie 0,21 ‰. Odnośnie przesłuchanych świadków, Sąd Rejonowy odniósł się do ich zeznań, zwracając uwagę przede wszystkim na ich wzajemną zgodność oraz zgodność z dokumentami zgromadzonymi w sprawie. Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy dopuścił dowody uzupełniające, uzyskując w ten sposób pewność co do miarodajności uzyskanych wyników. Nawet więc uwzględniając błąd pomiarowy alkomatu L., należało stwierdzić, że powód o godz. 07:11 miał co najmniej 0,23 ‰ zawartości alkoholu w organizmie. Jest to już stan po użyciu alkoholu w rozumieniu art. 46 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 487 ze zm.).

Zgodnie z art. 17 ust. 3 tej ustawy, na żądanie kierownika zakładu pracy, osoby przez niego upoważnionej, a także na żądanie pracownika, o którym mowa w ust. 1, badanie stanu trzeźwości pracownika przeprowadza uprawniony organ powołany do ochrony porządku publicznego. Zabiegu pobrania krwi dokonuje fachowy pracownik służby zdrowia. Do badania stanu trzeźwości stosuje się przepisy, wydane na podstawie art. 47 ust. 2. Takie badanie odbyło się na Komendzie, a na dodatek zostało poprzedzone badaniem wykonanym przez

pracodawcę. Badanie wykonane przez pracodawcę również stanowi pełnoprawny środek dowodowy w zakresie ustalenia stanu po użyciu alkoholu. Nawet np. użycie przez pracodawcę nieatestowanego urządzenia do badania zawartości alkoholu w organizmie nie wyklucza zarzucenia pracownikowi stawienia się do pracy po użyciu alkoholu, jeżeli przemawiają za tym inne okoliczności, a pracownik nie skorzystał ze stworzonej mu możliwości weryfikacji wyniku badania (wyrok SN z dnia 22 września 2004 r., I PK 576/03, OSNP 2005 nr 7, poz. 91). W niniejszej sprawie urządzenie użyte przez pozwaną spełniało wszelkie wymagania techniczne, podobnie jak urządzenie użyte na Komendzie.

Sąd odwoławczy zauważył przy tym, że skoro o godz. 07:11 powód miał co najmniej 0,23 ‰ alkoholu, a o godz. 07:33 i 07:36 zawartość spadała o kilka promili (0,21, 0,18, błąd pomiarowy mniejszy od $\pm 0,02$ mg/l), to o godz. 07:00 (godzina rozpoczęcia pracy) zawartość ta była z pewnością jeszcze większa, niż 0,23 ‰. A przecież powód stawiał się w pracy jeszcze wcześniej, bo o godz. 06:04, zatem wtedy zawartość alkoholu musiała być jeszcze wyraźniej większa. Postępowanie dowodowe wykazało więc bez żadnych wątpliwości, że powód stawiał się w pracy w stanie po użyciu alkoholu. Przyczyna wskazana w pisemnym oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika jest konkretna, precyzyjna i zgodna z rzeczywistością. Nie doszło więc także do naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego, w tym art. 52 k.p.

Sąd Okręgowy nie miał też wątpliwości co do tego, że w niniejszej sprawie zaszczyły okoliczności, w których powodowi nie przysługuje bezwzględnie ochrona wynikająca z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1881). Jeśli bowiem chodzi o zastosowanie art. 8 k.p. do oceny roszczeń działaczy związkowych, wobec których dokonano rozwiązania stosunku pracy lub zmiany jego treści z naruszeniem art. 32 ustawy o związkach zawodowych, należy postawić tezę, że działalność związkowa nie może być pretekstem do nieuzasadnionego uprzywilejowania pracownika w sferach nie dotyczących sprawowanych przez niego funkcji. W niniejszej sprawie Komisja Zakładowa NSZZ „[...]” wzięła w obronę swojego członka, który w świetle okoliczności sprawy nie zasługiwał na ochronę wynikającą z przepisu art. 32 ust. 1 ustawy z 1991 r. Ochrona ta ma służyć zagwarantowaniu niezależności w

wykonywaniu zadań związkowych, a nie prowadzić do unikania konsekwencji przez pracownika, który rażąco narusza podstawowe obowiązki pracownicze i stawia się w pracy po użyciu alkoholu. Uwzględnienie roszczeń powoda doprowadziłoby więc do nadużycia prawa do ochrony związkowej, ponieważ byłoby sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa.

W konsekwencji, chociaż zwolnienie powoda bez zgody Komisji nie było formalnie zgodne z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych, ponieważ stanowisko związkowe jest dla pracodawcy wiążące - to jednak okoliczności sprawy nie dają podstaw do skorzystania z uprawnienia przewidzianego w ww. przepisie. Świadczą o tym: rodzaj naruszonego obowiązku (podstawowy obowiązek pracowniczy wymieniony w art. 100 § 2 pkt 3 k.p.), stopień jego naruszenia (przekroczenie progu z ustawy o wychowaniu w trzeźwości, które prowadziłoby do popełnienia wykroczenia podczas kierowania pojazdu), co najmniej rażące niedbalstwo powoda (brak okoliczności usprawiedliwiających) i wreszcie charakter odpowiedzialności powoda na jego stanowisku (praca polegająca na kierowaniu pojazdem i przy przycinie drzew, tj. prace na wysokości z piłą w koszu podnośnika z drugim pracownikiem). Ochrona prowadziłaby do usprawiedliwienia ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, a nie zagwarantowania niezależności w działalności związkowej.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył skargą kasacyjną powód w całości. Skargę oparto na zarzutach naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 (oczywista zasadność skargi) k.p.c. Wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest rażąco sprzeczny z prawem materialnym i narusza przy tym w sposób istotny przepisy postępowania, co z kolei ma wpływ na wynik sprawy. Wyrok Sądu Okręgowego utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji oddalający powództwo pracownika, którego stosunek pracy podlega szczególnej ochronie. Rozwiązanie stosunku pracy z przewodniczącym zakładowej organizacji związkowej bez zgody właściwej władzy tej organizacji związkowej stanowi wadę formalną czynności pozwanego

pracodawcy. Orzecznictwo Sądu Najwyższego dość jednoznacznie podkreśla wzmoczoną ochronę osób pełniących funkcje związkowe, wskazanych uchwałą danej zakładowej organizacji związkowej, przed rozwiązaniem stosunku pracy. Zwolnienie takiej osoby z pracy bez zgody władz danej organizacji związkowej powinno doprowadzić do przywrócenia pracownika szczególnie chronionego do pracy nawet w razie zaistnienia ochrony już po złożeniu oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2013 r., II PK 289/12, LEX nr 1331289). Tym bardziej ochrona przed zwolnieniem od pracy winna obejmować przewodniczącego zakładowej organizacji związkowej, pełniącego funkcję przez wiele lat i występującego w tym czasie w obronie pracowników wobec pracodawcy. W niniejszej sprawie doszło do zwolnienia z pracy osoby szczególnie chronionej bez zgody właściwej władzy związkowej. Bezspona przy tym okolicznością była wada formalna czynności pozwanego poprzedzających rozwiązanie umowy o pracę z powodem. Pozwany nie wystąpił do zakładowej organizacji związkowej o wyrażenie przez nią zgody na rozwiązanie z powodem stosunku pracy lecz jedynie zawiadomił tę organizację o swoim zamiarze w trybie przepisu art. 52 § 3 k.p. Wada formalna czynności rozwiązania stosunku pracy winna doprowadzić do przywrócenia powoda do pracy.

W zakresie naruszenia przepisów postępowania w sposób mający wpływ na wynik sprawy wskazać należy wskazać, zdaniem skarżącego, na nie uwzględnienie w uzasadnieniu wyroku oczywistego i bezspornego dowodu, że powód w chwili pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu był trzeźwy. Wynik pomiaru został uznany przez Sąd Okręgowy za bezsporny i oczywisty dowód pozostawiania powoda w pracy w stanie po użyciu alkoholu. Tymczasem pomiar dokonany w siedzibie Komendy Powiatowej Policji w Ż. doprowadził do uzyskania dwóch wyników: jeden wskazał na stan powoda po użyciu alkoholu natomiast drugi - uzyskany po kilku minutach od pierwszego pomiaru - wskazał na stan trzeźwości powoda. W tak ustalonym stanie faktycznym rozważania Sądu Okręgowego winny objąć oba te wyniki. Jednakże wynik pozytywny dla powoda został całkowicie pominięty w uzasadnieniu wyroku - tak jakby nie istniał, zaś powodowi został przypisany stan po użyciu alkoholu. Wyżej wskazane, rażące wady wyroku w pełni uzasadniają przyjęcie, że uzasadnienie wyroku ma wady kwalifikowane -

uniemożliwiające kontrolę kasacyjną orzeczenia. Całkowite pominięcie w rozważaniach Sądu drugiej instancji dowodu wprost potwierdzającego stan trzeźwości powoda uniemożliwia stronom oraz Sądowi Najwyższemu poznanie motywów i podstaw rozstrzygnięcia. Natomiast zarzut ten nie dotyczy niewłaściwej oceny dowodów - wyłączonej z podstaw kasacyjnych ponieważ dowód ten nie został w żaden sposób oceniony lecz potraktowany jako nie istniejący.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o:

1. odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wobec nie wykazania przez powoda spełnienia przesłanek usprawiedliwiających jej rozpoznanie,
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne wg norm przepisanych.

W przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy do rozpoznania wobec jej bezzasadności wniósł o:

1. oddalenie skargi kasacyjnej powoda;
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne wg norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona

(art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Nie sposób uznać, aby skarżący wykazał, że skarga kasacyjna wniesiona w niniejszej sprawie jest oczywiście uzasadniona. W odniesieniu do zarzutu sprowadzającego się do wskazania nie wzięcia pod uwagę przez Sądy *meriti* szczególnej ochrony jakiej podlegał powód z tytułu pełnionej funkcji związkowej, to należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utarł się pogląd, że działalność związkowa nie może być pretekstem do nieuzasadnionego uprzywilejowania pracownika w sferach nie dotyczących sprawowanych przez niego funkcji. Przeciwny sposób myślenia o ochronie trwałości stosunku pracy działaczy związkowych byłby dyskryminujący dla pracowników, którzy nie są członkami

związku zawodowego albo nie sprawują w nim żadnej funkcji (tak wyroki Sądu Najwyższego z 26 listopada 2003 r., I PKN 616/02, Prawo Pracy 2004 nr 6 i z 11 września 2001 r., I PKN 619/00, OSNP 2003 nr 16, poz. 376). Organy związku zawodowego, podejmując decyzje w sprawach określonych w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych, powinny zatem wziąć pod uwagę wszelkie okoliczności konkretnego przypadku. Ponieważ może się zdarzyć, że zarząd zakładowej organizacji związkowej nie wykaże obiektywizmu i weźmie w obronę działacza związkowego, który w okolicznościach danego przypadku na ochronę nie zasługuje, judykatura Sądu Najwyższego przyjmuje, że może to stanowić podstawę odmowy uwzględnienia roszczenia o przywrócenie do pracy ze względu na nadużycie prawa do ochrony związkowej lub sprzeczność żądania przywrócenia do pracy ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa podmiotowego bądź zasadami współżycia społecznego (art. 8 k.p.). Taka sytuacja ma miejsce wówczas, gdy ochrona przysługująca na podstawie art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych ma służyć nie zagwarantowaniu niezależności w wykonywaniu zadań związkowych, ale wyłącznie uniemożliwieniu pracodawcy zasadnego rozwiązania umowy o pracę. Na tym polega brak bezwzględnego charakteru ochrony przewidzianej w art. 32 ust. 1 ustawy o związkach zawodowych i tej właśnie sytuacji dotyczą wszystkie orzeczenia, w których Sąd Najwyższy opowiedział się za możliwością nieuwzględnienia - na podstawie art. 8 k.p. - roszczenia o przywrócenie do pracy w zależności od zachowania pracownika oraz okoliczności konkretnej sprawy, i to nie tylko w wypadku, w którym zasadne byłoby rozwiązanie stosunku pracy w trybie art. 52 k.p. (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 26 marca 1998 r., I PKN 571/97, OSNAPiUS 1999 nr 5, poz. 168; z 6 kwietnia 2006 r., III PK 12/06, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 90; z 20 stycznia 2011 r., I PK 112/10, LEX nr 738389; z 10 marca 2011 r., II PK 241/10, LEX nr 817524; z 4 lutego 2015 r., III PK 68/14, LEX nr 1678085), ale również w razie zaistnienia przyczyn usprawiedliwiających jedynie wypowiedzenie umowy o pracę (por. wyroki Sądu Najwyższego z 18 stycznia 1996 r., I PRN 103/95, OSNAPiUS 1996 nr 15, poz. 210; z 27 lutego 1997 r., I PKN 17/97, OSNAPiUS 1997 nr 21, poz. 416; z 20 sierpnia 1997 r., I PKN 225/97, OSNAPiUS 1998 nr 10, poz. 305; z 17 września 1997 r., I PKN 273/97, OSNAPiUS 1998 nr 13, poz. 394; z 2 sierpnia 2000 r., I PKN

755/99, OSNAPiUS 2002 nr 4, poz. 88 oraz z 3 sierpnia 2016 r., I PK 227/15, LEX nr 2135803).

W niniejszej sprawie zaistniała właśnie taka sytuacja, jak bowiem wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy wziął pod uwagę i podzielił zapatrywanie, że powodowi przysługiwała szczególna ochrona przed rozwiązaniem stosunku pracy z tytułu pełnionej funkcji związkowej, jednocześnie stwierdził, że pozwany pracodawca nie dopełnił wymagań formalnych dotyczących uzyskania zgody właściwej organizacji związkowej na rozwiązanie stosunku pracy. Jednak po wzięciu pod uwagę okoliczności sprawy, zachowania powoda, które legło u podstaw rozwiązania z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz charakteru naruszonych przez niego obowiązków, uznał, że dochodzenie przez niego przywrócenia do pracy stanowi nadużycie prawa podmiotowego i jako takie nie zasługuje na ochronę. Skarżący nie podnosił w tym zakresie oczywistego naruszenia prawa materialnego, odnosił się on bowiem jedynie do nieuwzględnienia przez sądy jego szczególnej ochrony, a nie do prawidłowości zastosowania art. 8 k.p., a zatem zarzut ten nie mógł prowadzić do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odniesieniu natomiast do zarzutu pominięcia przez Sąd drugiej instancji części materiału dowodowego, w czym miałyby się wyrażać oczywista zasadność skargi, należy uznać, że ponownie skarżący nie wykazał, aby w tym aspekcie doszło do rażącego naruszenia prawa. Przede wszystkim, Sąd odwoławczy nie pominął w żaden sposób wyniku drugiego badania przeprowadzonego na komendzie policji, w treści zaskarżonego wyroku kilkakrotnie wskazano godzinę i wynik tego badania. Warto jednak podkreślić, że z trzech przeprowadzonych tego dnia badań, tylko to jedno dało wynik poniżej 0,2 promila alkoholu w wydychanym powietrzu, w dodatku, wbrew temu, co zdaje się sugerować skarżący, nie dało ono wyniku 0.00 promila alkoholu, a wynik 0,18, co oznacza, że skarżący alkohol tego dnia spożywał przed pracą lub nawet w pracy i w stanie po jego spożyciu stawiał się do wykonywania pracy, co bezwzględnie stanowi ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych, zwłaszcza, na co słusznie zwróciły uwagę sądy rozpoznające tę sprawę, przy uwzględnieniu stanowiska pracy, na jakim był zatrudniony powód. W istocie skarżący w tym zakresie nie wykazał oczywistego naruszenia przepisów

postępowania, a jedynie próbuje przeforsować swoją ocenę stanu faktycznego ustalonego w niniejszej sprawie.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).